

Balans op rimpelvoeten

Door het ingesneden beekdalletje van Torside Clough ren ik omlaag richting Torside Reservoir. Het pad daalt geleidelijk en hier in dit valleitje heb ik tijdelijk beschutting tegen de wind. Ik besluit om even te pauzeren: rugzakje af en een reep chocola eten. Op mijn kaartprintje zie ik dat aan de andere kant van het Torside stuwmeer een gehucht ligt, Crowden, met een camping. Grote kans dat ik daar nog wat extra repen aan kan schaffen.

De wolken zijn mooi in hun dreiging: donkerblauw tot donkergrijs, met stukken fel wit ertussen en zelfs af en toe een kleine opening waardoor schel zonlicht de bruinige hellingen doet oplichten tot een haast blonde verschijning. De heuvels en de hemel zijn mijn megascherm, vanbinnen is de rust weergekeerd en zodra de reep op is, strek ik me uit over het borstelige veengras en realiseer me hoe heerlijk stilte kan zijn. Als die zich van buiten naar binnen uitstrekt en het daarbinnen steeds meer in balans raakt. Hoe hevig mijn stemmingen hier ook heen en weer schieten, van angst naar uitzinnige vreugde en alles ertussen, uiteindelijk ontstaat er evenwicht.

Ik kom overeind. Dat gaat best moeizaam, mijn spieren lijken in vijf minuten wel versteend. Rugzakje weer op en rustig maar weer op gang komen, verder omlaag richting Crowden.

De camping blijkt inderdaad een kleine winkel te hebben. Voorzien van sportdrink in mijn bidon, chips, *flapjacks* en chocola, pik ik de Pennine Way weer op, omhoog langs het smalle beekje van Crowden Great Brook. De donkergrijze wolken zijn inmiddels wit geworden en uiteengevallen tot vriendelijke wattenwolkjes zwevend in een intens blauwe hemel. Maar zo lieflijk als het eruit ziet, zo dreigend is de wind, die toegenomen is tot Beaufort zeven.

In één van de vele meanders van Crowden Great Brook passeer ik een dood schaap met de buik omhoog, voorpoten rechtop als twee stokken en de kop in een onnatuurlijke knik naar rechts. Alsof het zeggen wil: dit kan jou ook gebeuren. Ik ben topfit, getraind en ervaren. Dat neemt niet weg dat ik over een steen kan uitglijden, mijn hoofd kan stoten tegen een andere steen en ter plekke bewusteloos kan raken, of erger. Het idee dat Frank me uiteindelijk zo zou vinden, grijpt me meer aan dan de gedachte aan zo'n ongeluk zelf. Dat een van ons wegvalt en de ander dan achterblijft met alleen de herinnering, daar ben ik doodsbang voor. Terwijl het gek genoeg de enige zekerheid is die we hebben: geen van ons heeft het eeuwige leven. Ik probeer die angst te beteugelen. Dit alleen zijn, deze zware reis, helpt me daarbij, want ik voel me meer dan ooit met hem verbonden, terwijl ik tegelijkertijd merk dat ik de donkere momenten aandurf. En ook besef ik dat die angst alleen met liefde te beteugelen is. Liefde voor elkaar, maar ook voor het leven. Mijn leven.

Via Black Hill voert de Pennine Way langs een serie stuwmeren. Bij het Wessenden-stuwmeer daal ik af tot waterniveau en vul mijn drinkfles bij. Water uit stuwmeren is door de grootte van het reservoir betrouwbaarder dan water uit de smalle bergbeken. Hoewel in die riviertjes water genoeg is, durf ik er niet uit te drinken uit angst voor besmetting door uitwerpselen van de vele schapen, om nog maar niet te denken aan de troep die zo'n dood schaap in het water kan veroorzaken.

In de keiharde wind ren ik over de door de zon uitgebleekte veenhellingen van Close Moss. Ik zal vanmiddag door moeten lopen tot waar ik een volgend stuwmeer tegenkom, zodat ik voldoende drinkwater heb voor op kamp.

Niet ver van de markante heuvel White Hill in het veenmoeras Moss Moor, passeer ik enige tijd later het stuwmeer Readycon Dean Reservoir. Daar vul ik de waterzak, en met dat ding klotsend en schuddend in mijn armen is het alleen nog een kwestie van een goede tentplek zoeken. Ik loop dwars door kniehoge hei en gras, want tentplekken moet je natuurlijk niet vanaf het pad zoeken. Hoewel ik vandaag langs de Pennine Way maar een handjevol wandelaars ben gepasseerd, wil ik toch niet

dat iemand mijn tent kan zien staan vanaf het pad.

Helaas liggen goede tentplekken op weidse open veengronden bij Beaufort zeven niet voor het oprapen. Allemachtig, is hier dan nergens een verlaging te vinden, een geschikte kuil, wat dan ook, die mij van deze gekmakende wind verlost? Niet dat mijn buitententje onder windkracht zeven bezwijkt. Maar of de haringen het in deze sponsgrond houden is een andere vraag. Ik zoek links, rechts. Verder, is daar misschien een verlaging? Ik ren erheen maar het blijkt geen geschikte tentplek, veel te nat, veel te onbeschermt.

Zo ben ik al meer dan een kwartier bezig, of is het een half uur? Ik ben moe. Die zak water van drie liter in mijn armen is loodzwaar. Het is nu tegen zevenen in de avond en ik verlang ernaar om in mijn tentje te zitten, de slaapzak over mijn benen, de aardappelpuree binnen handbereik. Hier ergens moet het toch gaan lukken.

Ineens sta ik weer op het pad. Heb ik gewoon een rondje gedwaald? Ik kán echt niet meer en voel de tranen achter mijn ogen prikken. Die tent moet overeind, ik wil stoppen. Nu! Dan de andere kant van het veen maar afzoeken naar een geschikte plek. En ja, niet eens zoveel verder, aan de zuidoostvoet van White Hill, passeer ik een kleine beek, en daarnaast zie ik redelijk in de luwte een prachtig verhard grasplekje. Ik kan wel huilen van opluchting. Eindelijk kan de tent overeind! Nog even en ik zit binnen, uit de wind.

Eenmaal binnen trek ik mijn vochtige sportkleding uit en trek de droge, warme kledingset aan die ik voor op kamp gereserveerd heb. Als ik mijn doorweekte sokken afstroop, komen er twee immens gerimpelde, bleke voeten tevoorschijn. Maar ik heb ze de laatste dagen vaker zo gezien, dus strooi ik er snel wat talkpoeder overheen alsof het twee biefstukjes zijn die ik inpeper.

Het matje is opgeblazen, de slaapzak uitgerold en het kookwater staat op. Na het tandenpoetsen spuug ik mijn mondvol tandpasta zo naar buiten. Met een knikje naar de zon die nog zichtbaar is aan de avondhemel rits ik de tent weer dicht en kruip dan met kleren en al de slaapzak in.

Als mijn horloge me om vijf uur op de twintigste dag wakker

piept, voel ik een loden moeheid over heel mijn lijf. Terwijl ik gisteravond toch rond negen uur al in slaap moet zijn gevallen. Ineens valt het me op dat er geen geluid te horen is. Geen wind meer in ieder geval, en ook geen vogels, absoluut niets. Er heerst een vreemde stilte. Ik hijs mezelf overeind en zet mijn bril op. Nieuwsgierig rits ik de tent open, maar rits hem vervolgens razendsnel weer dicht. De wereld is verdwenen, opgelost tot alleen mijn kleine tentje midden in grijze dikke mist.

Terwijl ik bij wijze van ontbijt op een chocoladereep kauw, schieten beelden van gebakken ei met spek door mijn hoofd. Veel spek, bruin knapperig gekruld en dan zo'n dikke plak bruinbrood daarbij met van die heerlijk korrelige oude kaas. Ik bijt een extra grote hap chocola af en zucht. Niet denken aan wat je niet hebt, maan ik mezelf. Met weinig uit de voeten kunnen is de manier om licht te blijven. Dat is het grappige van deze reis: het fysieke vertaalt zich steeds weer naar het mentale. Als mijn rugzak licht is kan ik makkelijker lopen en als ik minder ballast in mijn hoofd meedraag, voel ik me opgeruimder.

Met mijn capuchon op tegen de miezerige mist breek ik mijn tentje af, en een paar minuten later ben ik weer onderweg over de Pennine Way. Ik zie geen hand voor ogen, alles is even mat en vlak. Maar dan lijkt het licht feller te worden. Als een heus wonder scheurt rechts van mij de wattenwereld open, alsof vanboven heel eventjes een deksel opgelicht wordt, en fel oranje zonlicht verlicht de oostelijke veenranden. Ik stop met rennen, pak mijn camera en leg het vast. Goud beschenen stilte. Dan schuift de boel weer dicht, het matte grijs is terug, het veen weer zonder glans. Ik stop mijn camera terug en ren verder. Mijn schoenen maken een slurpend geluid. Af en toe hoor ik de zachte gorgelroep van een sneeuwwhoen.

Midden in deze mistroostige natheid heb ik toch maar mooi die gouden gloed gezien. Het duurde maar zo kort en misschien stelde het ook niet echt veel voor. Maar ik weet ineens zeker dat het dit soort momenten zijn die mijn angst voor de dood doen verschrompelen. Het gaat niet om de dood, het gaat om het leven, hóé ik dat leef. Dwars door alle grijsheid die gouden gloed zien. Terwijl ik in de mist over het

verlaten veenplateau voortren, ritmisch en op dit moment nog onvermoeid, voel ik me die pelgrim die al mediterend zijn weg aflegt. Op mijn kaart is deze reis een lange kronkellijn langs lege plekken. Hier buiten is het een ketting waar ik af en toe een pareltje aan rijg.

Mijn voeten zijn alweer nat, maar ik heb er geen last van, ik ben voldoende warmgelopen nu. Het pad, een bruine streep door het lichtere bruin van hei en veengras, loopt het grijs van de leegte in. Ook al weet ik dat dit absoluut de Pennine Way is, het voelt bizar om een spoor te volgen dat in het niets lijkt te eindigen.

Terwijl deze gedachte door mijn hoofd schiet vertakt het pad zich in een wirwar van sporen, modderig, vol veenbrei. Ik kijk om me heen. Waarheen nu? Er staat hier geen richtingwijzer. Een smal spoor buigt links af, maar er gaat ook een spoor recht-uit en schuin rechts, is dat niet ook een klein paadje? Ik pak de kaartprint en het kompas erbij en bepaal zo welke van de paden het juiste is.

Ik zou de eerste niet zijn die in de kille mist hierboven in het veen verdwaalt. Maar dit kompas met zijn geomagnetische naald is mijn heilige zwaard, hiermee kan ik de draken van het veen gemakkelijk aan, mij verleiden ze niet tot verdwalen. Ik voel me opgetogen met dit kleine kompas in mijn hand. Vooral als ik terugdenk aan het moeras van vroeger, aan het gevoel dat ik geen enkele zeggenschap had over mezelf, dat ik me voelde wegzinken en er niets tegen kon doen.

Hier buiten bepaal ik de richting. Ik hoef nergens bang voor te zijn. Ik weet immers welke richting ik moet volgen, en dat is een prettig gevoel als het zo mistig is dat je een steenpilaar pas ziet als je er bijna tegenaan loopt.

De zeshonderd jaar oude Aiggin Stone vormt een markant uitzichtpunt bovenop Blackstone Edge. Dat wil zeggen, op een heldere dag. Dan zou je Manchester moeten kunnen zien liggen, maar ik zie alleen mijn vieze natte schoenen en het kompas in mijn hand. Ook hier weer een wirwar van paden die van de pilaar af leiden. Na een korte blik op de kaart vervolg ik mijn route. Ik moet in westelijke richting afdalen richting het Blackstone Edge

Reservoir, waar ik water bij kan vullen en vervolgens verder noordelijk zal gaan, in de richting van Hebden Bridge.

Hebden Bridge is een klein stadje met ongetwijfeld meer dan een bakker. Het ligt echter niet echt op mijn route. Hoewel de gedachte aan bagels, verse muffins of warme scones met roomboter gekmakend is en ik nog slechts één reep over heb, heb ik toch weinig zin in de acht extra kilometers die me zo'n zijsprong gaat opleveren. Op een omweg van tweeduizend kilometer zijn acht extra kilometer natuurlijk niks. Maar met tweeduizend kilometer ben ik vandaag helemaal niet bezig. Vandaag is elke stap die ik maak pakweg een halve meter. Meer dan dat overzie ik niet.

Bij Charlestown, ten zuiden van Hebden Bridge, steek ik de rivier de Calder over via een brug en klim vervolgens via een mooi paadje steil het rivierdal uit, noordwaarts via weilanden onder een inmiddels tot wolkenflarden geopende hemel. Ik ren de opgedroogde veenhellingen van Wadsworth Moor over en daarna via Within Heights naar Stanbury Moor. In de afdaling richting het plaatsje Haworth passeer ik een enorme kei, een fors uitgevallen leunstoel waartegen het onverwacht heerlijk zitten is.

Die plaatsjes en veenheuvels, ik vind het mooi om hun namen hardop uit te spreken als ik erlangs ren, maar zodra ik er voorbij ben zijn die plekken ook zo weer vergeten. Alleen dit soort pauzeplekken blijven hangen, als de tijd even stilstaat en ik uit kan hijgen. Eigenlijk moet ik al mijn pauzeplekken met een vette stift markeren op de kaart. Daar zette ik koffie en sprak ik een geschiedenisleraar, daar stuurde ik twee schapen een oude toren uit, daar at ik overheerlijke pasta met Frank en Petra en hier bij deze grote steen ben ik al 850 kilometer ver gevorderd sinds Land's End. Wat is Groot-Brittannië allemachtig groot. Ik ben mijn gevoel voor afstand kwijt: achthonderdvijftig, duizend, tweeduizend, het zegt me eigenlijk niks meer. Wat doet het er ook toe? Ik bereik de verste verte toch alleen maar door de ene maat 39 voor de andere te plaatsen.

Tegen het eind van de middag, met alleen die ene reep in mijn maag, ren ik rond etenstijd vol verwachting en hongerig als

een wolf de velden omlaag naar het gehucht Cowling. Cowling blijkt een rare plaats: de pub is *for sale* en de buurtwinkel lijkt voorgoed dicht gespijkerd.

Ik kan wel janken, want in dit plaatsje had ik op een maaltijd gerekend, de gedachte aan een knapperig vette portie goudgele *fish-and-chips* hield me de laatste uren op de been. Mijn lichaam heeft borden vol brandstof nodig, veel meer dan dat ene reepje van vandaag, maar blijikbaar is het best mogelijk om een aantal uur door te rennen in de reservestand. Zeker met een goed maal in het vooruitzicht. Nu dat echter een illusie blijkt, voel ik de knagende honger ineens heel duidelijk. Het is alsof ik ter plekke door mijn knieën ga. Toch zit er niks anders op dan doorlopen maar weer, de heuvel over en het volgende rivierdal door, langs de boerderijen van Gill, nog weer een heuvel over en ook langs de boerderijen daar, dan nog een valleitje omlaag, een volgende heuvel over, opnieuw omlaag en dan, eindelijk, in Lothersdale: The Hare and Hounds. Een luxe inn, te oordelen naar de statige frontgevel.

Chique stoelen en mahoniehouten tafels waarop rond de borden meerdere soorten bestek en glazen glanzen. Ik deins geschrokken achteruit. Hier hoor ik niet, dit is de verkeerde tent. Maar over het donkerrode fluweeltapijt komt al een in onberispelijk wit geklede dame op mij af gesneld: 'Wilt u alstublieft uw schoenen uitdoen?'

De honger wint het en ik knik enthousiast. 'Heel graag, dat wilde ik uren geleden al doen!'

Op rimpelvoeten, mijn natte moddersokken en schoenen in de hand, zoek ik naar een tafel met stopcontact zodat ik ondertussen mijn mobiel en camera kan opladen. Ik twijfel. Zal ik mijn jack hierbinnen aanhouden? Op die manier hou ik de zweetlucht enigszins binnen de perken. Maar het is hier aardig warm. The Hare and Hounds mag nog zo'n chique tent zijn, er zit verder geen mens, dus hang ik mijn dampende jack uit over de stoel naast me.

In afwachting van de *Steak and Kidney Pie* met friet, de pot thee en de twee glazen appelsap, bestudeer ik de muur naast me, die vol gehangen is met typisch Britse jachttafereeltjes.

Ingelijste reproducties van nette dames met glanzende paarden, parasolletje in de ene hand, teugels in de andere; heren in onberispelijk glimmende laarzen te paard hupsend over heggen.

Met een gevulde maag zwaai ik vrolijk naar de dame achter de bar ten afscheid. Ze heeft zonder een woord te zeggen mijn bestelling gebracht en ook nu reageert ze slechts met een zuinig knikje. Ze is ongetwijfeld opgelucht dat ik hier niet overnacht. Nou, dat is geheel wederzijds.

Nauwelijks vier kilometer verderop, heuvel op, af en weer op, vind ik aan de rand van Elslack Moor een schitterende kampeerplek bij een sparrenbos. Het gras – vlak en kort als dat van een golfbaan – is kaalgevreten door de vele schapen, die nu nieuwsgierig komen kijken hoe ik in het avondzonnetje mijn tentje opzet op hun graslandje.

Ik zet nog een mok thee en zit naast mijn tentje uit te kijken over de langgerekte heuvels van het Penninisch gebergte, terwijl de zon aan de westelijke hemel nog net tussen de rozeblauwe wolken door piept.

Na een droomloze, verkwikkende nacht voel ik 's ochtends bij mijn eerste passen ineens mijn linkerachillespees pijnlijk trekken. Zomaar. Ik heb niets gevoeld gisteren of vannacht. Maar nu is de pees stijf en pijnlijk. Op zich schrik ik daar niet zo van. Wel van kloppende hielen of stekende blaren. Maar mijn linkerachilles is een geval apart, eigenlijk een oude kwaal waar ik me niet zo snel druk om wil maken, omdat hij altijd weer verdwijnt. Alleen ontdekte ik afgelopen wintermaanden bij het trainen voor deze reis tot mijn verbazing ineens een soort botgroei rond die plek.

Nu heb ik sinds mijn jeugd al een rare bult op mijn linkerhiel, een herinnering aan de tijd dat ik met te krappe schaatsen op de ijsbaan actief was, maar omdat hij niet in de weg zat en geen pijn deed, heb ik die bult altijd voor kennisgeving aangenomen, totdat hij afgelopen winter ineens begon op te spelen én te groeien. Fysiotherapie volgde, rugoefeningen en shockwave-behandelingen, met als gevolg dat de botgroei stabiliseerde en de pijn verdween. Nu vanochtend, na twintig dagen hardlopen, doet diezelfde achilles dus ineens pijn. Mijn eerste neiging is

toch maar negeren.

Pijn is een lastig iets: enerzijds weet ik heel goed dat je die niet mag negeren, anderzijds vind ik dat ik niet moet zeuren. Een beetje pijn hoort erbij, hoe vervelend ook, anders was ik nooit verder gerend dan het allereerste blokje rondom huis. Maar accepteren mag niet ontaarden in ontkennen, daar wil ik voor waken, want dan dooft elke innerlijke vonk. In gedachten zie ik de volle glazen weer op tafel staan en nu pas begrijp ik de rol van drank bij het verdrijven van pijn. Om de stramme pijnlijkheid van mijn linkervoet te verminderen, wandel ik de eerste tien minuten. Dan ebt de pijn inderdaad weg en kan ik gaan rennen.

De zon is al op, het voelt nog fris, maar alles ademt de belofte van een perfecte dag. Yorkshire Dales is zo onverwacht mooi dat het me niet al te veel moeite kost om mijn gedachten over de achillespees weg te schuiven. Als ik naar de kaart kijk lijkt de Pennine Way door behoorlijk bewoond gebied te slingeren, maar als ik om me heen kijk is het alsof ik door een aquarel ren met van die blauwe berghellingen die naar de verte toe steeds meer pastel worden. De heuvelige weilanden met hun steenmuurtjes en statige boomsilhouetten hebben een prachtig pastorale uitstraling. In Gargrave passeer ik een Co-op, waar ik voor de rest van deze dag de nodige calorieën aanschaf, dan vervolg ik onder een strakblauwe hemel de Pennine Way over de veengronden van Eshton Moor naar de rivier de Aire, wat een allerliefst kanaaltje blijkt te zijn. Hierlangs loopt een smal jaagpad en dat volg ik vele kilometers tot aan het gehucht Malham, dat stikt van de wandelaars.

Ook in de Tearoom is het gezellig druk. Hier voel ik me zoveel beter op mijn gemak dan in die nette Hare and Hounds. Overal rugzakken, leren schoenen en rode sokken. Ik kan nog net een tafeltje bemachtigen voor mijn *Full English Breakfast*. De gebakken spek en het spiegelei zijn al op, de toast, de witte bonen en de champignons nog maar voor de helft, als een fit ogende vijftiger naast mijn tafeltje komt staan.

‘Is deze plek nog vrij?’

Ik zucht inwendig maar knik desondanks vriendelijk ja. Mijn tafeltje heeft inderdaad als enige nog vrije stoelen. Luidruchtig neemt de man plaats, zijn bord met chocoladetaart, een vork en een mes, alles klettert tegenover mijn ontbijtbord op het blauw geblokte plastic tafelkleed. Overal om mij heen zitten en kletsen mensen, maar vreemd genoeg stoort me alleen deze man pal tegenover me. Hij kan er niks aan doen, maar zijn aanwezigheid is net iets te dicht binnen mijn persoonlijke kringetje van rust. Hij ziet er trouwens helemaal niet onaardig uit: helderblauwe open oogopslag, stekelig asblond haar, slanke, sportieve bouw en doorzweet ruitjeshemd. Hij knikt me toe en begint te eten zonder verder nog iets te zeggen. Dat bevalt me dan weer wel. Maar hij is gewoon net iets te dichtbij, ik kan me niet ontspannen en prik verstoord in mijn champignons. Ook zoiets raars: een tent vol leven, overal wordt gepraat en toch voel ik een geladen stilte boven mijn tafeltje hangen.

‘Kleine rugzak heb je daar’, merkt hij dan ineens op tussen twee happen taart.

Ik knik, verman mezelf en antwoord: ‘Ja, zeven tot acht kilo in totaal.’

Dan wil de man weten of daar ‘alles’ in zit, of ik kampeer en hoeveel dagelijkse kilometers ik dan afleg. Ik heb hier nog steeds geen zin in, ik wil gewoon met rust gelaten worden, mijn ontbijt in alle anonimiteit afronden.

‘Vijftig, soms zestig’, brom ik terwijl ik de laatste hap witte bonen neem, hopen dat dit hem even bezighoudt.

‘Ge-wel-dig!’ toetert hij uitgelaten. ‘Ik heb het altijd al gezegd. Zulke afstanden zijn mogelijk. Ik ben zoiets ook van plan, ben er al jaren mee bezig.’ Hij straalt en ik voel mezelf een hork omdat ik zijn enthousiasme alleen maar irritant vind. Mijn bord *Full English Breakfast* is inmiddels tot de laatste druppel vet leeggeschraapt en even overweeg ik ook zo’n stuk heerlijk uitzierende chocoladetaart te nemen, bij wijze van toetje. Maar ik onderdruk de impuls. Liever snel weg hier.

Terwijl ik de lader van mijn mobieltje uit het stopcontact trek en kabel en telefoon in mijn voortasje prop, buigt de man zich over de tafel heen naar voren.

‘Ik heet trouwens Michael. Zeg, een rare vraag misschien,’

hij buigt zich zo mogelijk nog verder naar mij toe en vraagt dan op vertrouwelijke toon of hij een stukje mee op mag rennen.

‘Een klein stukje maar, eh, ik hou het echt geen uren vol zoals jij, maar misschien gewoon een uurtje? Gewoon eens kijken hoe dat voelt, met zo’n *diehard* als jij mee oprennen, gewoon om...’

Hij ratelt maar door, ik hoor hem niet langer, alleen die eerste vraag is blijven hangen. Ik heb geen antwoord gegeven en ga echt geen ‘Ja leuk, moet je doen’ zeggen, maar het probleem is dat ik helemaal niks zeg. Ook geen ‘ben je gek? Nee, geen sprake van, dat wil ik niet!’ Mijn zwijgzaamheid vat de man blijkbaar op als toezegging, want hij staat net als ik op, pakt zijn rugzak en beent achter mij aan de drukke tearoom uit. Het zweet breekt me aan alle kanten uit als ik met die kerel in mijn kielzog de deur naar buiten open. Even later sta ik in het zonnetje op de stoep, maar hoewel ik de frisse lucht weer inademen lijkt mijn keel dichtgeknepen.

‘Nou, eh...’ weet ik met moeite uit te brengen.

‘Michael, zeg maar Mike hoor.’

‘Ja. Eh, nee, ik bedoel nee. We gaan niet samen oprennen. Sorry.’ Ik voel opluchting dat de woorden er eindelijk uit zijn. Maar het verbaast me wat een immense moeite het me kost. En hoe schuldig ik me erbij voel. Ik draai me om en ren zonder om te kijken de straat uit, Malham uit, omhoog het Yorkshire Dales National Park in.

Schitterende kalkmassieven steken ruig en recht uit boven lieflijke groene bergweiden met kleine boomgroepen onder de nog altijd strakblauwe hemel. Ik voel me opgenomen in dit berglandschap, het is me vertrouwd, al ben ik hier nooit eerder geweest. Het schiet door me heen dat ik een geluksvogel ben. Dat ik hier kan zijn, dat mijn lijf gezond is en ik dit kan doen. Al dit rennen, zoveel natuur. Al die vrijheid, zoveel ruimte. En in mijn eentje, zonder hijgende Michael-zeg-maar-Mike in mijn kielzog.

Op Pen-y-ghent, een fors uitgevallen bult van 694 meter, wacht mij naar alle kanten een magnifiek uitzicht. Maar ik kijk vooral richting het noordwesten. Daar ligt het Lake District en

vandaag is de dag dat ik de Pennine Way tijdelijk ga verlaten voor een omweg door mijn geliefde Lake District. Een omweg die me ruim een week extra gaat kosten, want de ruige Lakes liggen in het westen terwijl de Pennine Way strak in noordelijke richting doorloopt, richting Schotland. Hoe zat het ook alweer? Een omweg is een route die niet direct gaat naar de plaats waar je naartoe wilt en die langer is dan de gewone weg. Daarboven in het zonnetje op Pen-y-ghent weet ik het heel zeker: niet zo snel maar zo mooi mogelijk.

Maar die avond in de tent slaat alsnog de twijfel toe. Doodmoe en doorgedraaid na een afstand van zo'n zestig kilometer, met een vies gevoel van bezwete kleverigheid en met nu toch weer pijnlijk brandende voetzolen, zit ik in de tent. De kleine ongemakken als vermoeide voeten en vieze kleren vergroten zich tot reusachtige spoken die de krappe ruimte vullen. Het is halfnegen, mijn aardappelpuree heb ik op en ik zou de slaapzak in moeten kruipen, maar ik krijg mezelf niet in beweging, weet ineens niet meer zo zeker of die keus voor die omweg naar het Lake District wel zo goed is. Op deze manier duurt het nog langer voordat Frank en ik weer samen zijn. Mag je zo voor jezelf kiezen? Steeds als ik tegen Frank hardop mijn twijfels uitspreek over de duur van deze reis, dan smooit hij al mijn bezwaren lachend met 'We zijn straks toch weer samen?!'

Zie ik misschien toch ook een beetje op tegen die veel zwaardere route door de steile, hoge bergen van het Lake District?

Ik zit met gestrekte benen op mijn mat en staar naar mijn blote voeten. De rimpels zijn alweer aardig glad getrokken, dat ene blaartje is niet meer te zien en behalve dikke eeltlagen rondom, zien ze er eigenlijk best goed uit. Drie weken ben ik nu onderweg, 930 kilometer sinds Land's End. Als ik 930 kilometer met de auto rijden moet, vind ik het een ongelofelijk eind. Rennend duurt die afstand zoveel langer dat het niet meer te vergelijken is met diezelfde afstand per auto, al was het maar omdat ik de reis lopend zoveel intenser beleef. Deze manier van reizen geeft me het gevoel dat ik deel uitmaak van de wereld om

mij heen in plaats van me er slechts doorheen te verplaatsen, en dat maakt alle verschil.

Maar waarom ben ik dan niet blij nu? Waarom voel ik me zo vreemd terneergeslagen? Toch niet omdat ik die man uit die tearoom afgewezen heb? Dat was toch zeker mijn goed recht?

Ik zie de nieuwe oom weer voor me, die donkere blik, die dwingende stem. En hier, in mijn tentje ergens tussen Yorkshire en de Lakes, dringt ten volle tot me door dat het niet de fysieke pijn is die me nu nog raakt. De pijn van die vingers, van die steken daar onder mijn buik, van dat verscheurende gewicht, dat alles is een herinnering. Dat is geweest en doet er niet meer toe. Dat was tijdelijk. Blijvend is de geestelijke verminking en dat raakt me nog altijd diep. De moeite die ik heb om iemand – zelfs een volslagen vreemde – die te dichtbij komt daarop te wijzen en op afstand te houden. Om ‘nee’ te zeggen. Luid en duidelijk, in plaats van veel te laat en dan ook nog eens schoorvoetend en fluisterend.

Er bestaat alleen angst. Levensgroot, met sterke armen die met me doen wat ik niet wil, maar ik heb geen wil, ik ben niets. Ik wil dit niet, maar hij luistert niet. Er is niemand die luistert en ik zeg niets meer. Mag niets zeggen. Ons geheim.

‘Niemand die je gelooft.’

Ik voel me slecht, ik voel me schuldig. Omdat ik ondankbaar ben en niets begrijp.

Waar is mijn moeder? Weet zij dit?

Met een diepe zucht pak ik het zakje met verzorgingspullen en begin mijn tanden te poetsen. Als ik morgen weer energie wil hebben, dan moet ik nu gewoon gaan slapen. Ik rits de tent open om de tandpasta uit te spugen en om een laatste plas te doen. Warm avondlicht op de heuvels. Een kraai die krassend overvliegt. Ik denk aan Frank, zijn armen om me heen, zijn lieve woorden bij ons recente afscheid. Hij zit stukken noorderlijker maar wel in ditzelfde land, onder dezelfde avondzon. Het dringt tot me door dat deze hele reis eigenlijk één lang antwoord is. Mijn antwoord op vroeger, waarin ik laat zien dat ik wel degelijk

iemand ben, ertoe doe.

Morgenochtend, verman ik mezelf, sta ik in elk geval gewoon weer om vijf uur op, pak mijn rugzak in en ren richting de Lakes. Want de bergen van het Lake District zijn, samen met die van Schotland, de allermooiste bergen van heel Groot-Brittannië. Het is een voorrecht daar dwars doorheen te mogen rennen.

Nog voordat mijn horloge af gaat, ben ik wakker. De vogels, de kraakheldere hemel, alles schreeuwt om opstaan, en dus ben ik voor vijven alweer onderweg. Deze eerste ochtenduren zijn betoverend: de rest van de wereld is nog in diepe slaap gehuld en de vogels zingen op hun hardst.

In Sedbergh zit ik om acht uur al aan de koffie met twee donuts. Terwijl de jeugd van Sedbergh, gekleed in strak donkergroene uniformen, druk kletsend en gebarend door Main Street onderweg is naar school, zit ik daar op een houten bankje niet alleen met koffie en gebak, maar ook met een dilemma. Het weerbericht voorspelt uitermate slecht weer voor morgen. Dat betekent dat ik morgen niet hoog in de bergen kan zijn en er dus of vandaag al doorheen moet gaan of erna, over een paar dagen als het slechte weer voorbij is. Het weer voor vandaag lijkt goed te blijven en het is erg lang licht in deze tijd van het jaar. Ik voel me goed en besluit het erop te wagen om vandaag de grote doorsteek te maken over de hoogste toppen. Dan kan ik morgen bij rotweer altijd nog Keswick halen via een paar lagere passen. Keswick wordt een mijlpaal: daar passeer ik de duizend kilometer, daar neem ik een rustdag en daar heb ik mijn derde postpakketje heen gestuurd. Maar dat is voor later. Nu eerst de bergen van het Lake District.

